

§. 138. *Товитъ погребява мъртвецытъ.*

Подиръ туй въцари са другый царь Ассирійскый, врагъ на Израилтянытъ, който ги мѣчѣше, убиваше и запретяваше да ги погребяватъ. Въ туй бѣдствіе Товитъ навѣждаше братъята си, утѣшаваше скърбныты, помагаше отъ себе си на бѣднытъ, а мъртвытъ погребяваше. Туй като са научи царьтъ заповѣда да убѣжтъ Товита и да му са земе имотътъ. Като са научи Товитъ че го търсѣтъ, скры са; тѣй са той отърва, но имотътъ му са разграби и не му останѣ друго, освѣнъ Анна жена му и сынъ му Товій. (Тов. гл. 16—.).

§. 139. *Товитъ са гнуса отъ кражбата.*

Товитовата супруга съ тъканье добываше потребноститѣ за животътъ имъ. Единъ день тя донесе въкъщи едно ѣре. Товитъ, като го чу да врѣщи, рече на жена си: Гледай да не е крадено! дай го на стопанътъ му; защото е грѣхота да са хранимъ отъ крадено. “—Толкози отвращеніе имаше този праведникъ къмъ лошевината! Но супругата му обидена мѣри го и го нагълчава! Наскърбенъ дълбоко, Товитъ призовава съ сълзы Божіето милосърдіе да го отърве отъ теглилата и неправеднытъ укоренія. И тѣй Богъ послушва и неговата молитва и молбата на Сарра, дщерята на Рагуила, която са укоряваше отъ бащинытъ си слугини като мѣжеубійца. (Тов. в. 1—г. 1—16.).

§. 140. *Свѣтитѣ на Товита къмъ сына му.*

Като мислѣше Товитъ че смъртъта му приближава, повиква сына си и му дума: „Слушай, сыне